

Farkasokról, bárányokról és az európai önfelszámolásról

2015 január 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

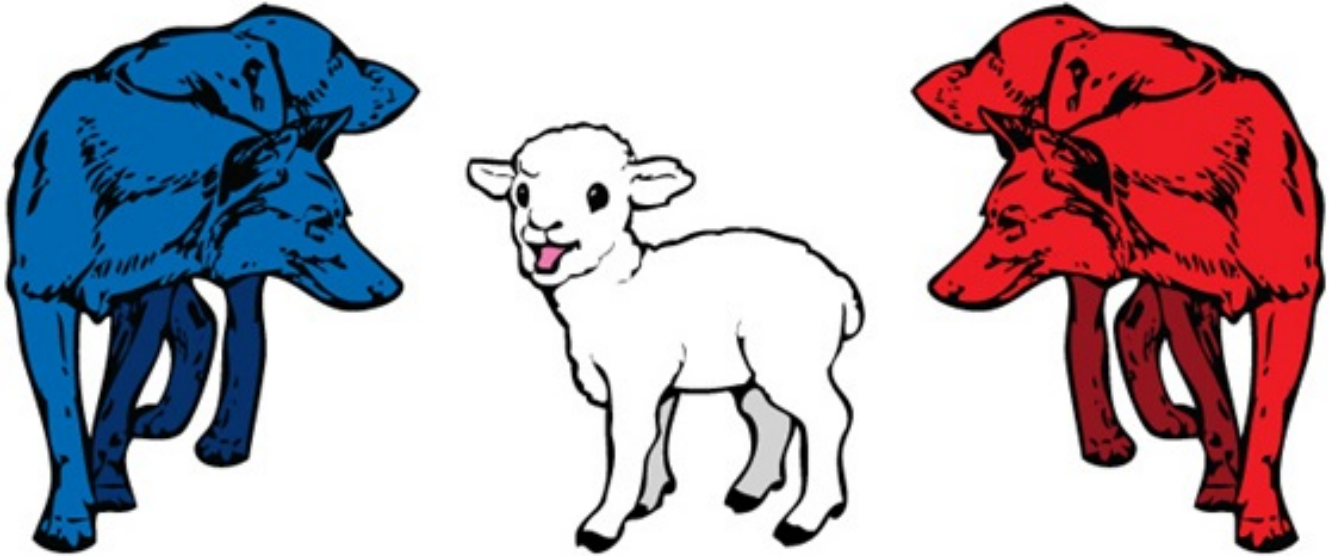
Még nincs értékelve

Mérték

Amennyiben a kuruc.info szerkesztőségét érte volna terrortámadás, Európa akkor is a szólásszabadságot ért támadásnak vélné az esetet? Nyilvánvaló, hogy nem.

Sőt, e felvetésemet most egyesek felháborítónak is tarthatják, mondván, hogyan hasonlítom össze az „arctalan”, „rasszista” hírportált a szólásszabadság bátor „harcosával”, a Charlie Hebdoval.

Itt egy pillanatra álljunk meg és tegyük fel a kérdést: a keresztények istenével közösül? Krisztus ábrázolása, mint címlapép a szólásszabadság egy bátor tette lenne? Mint tudjuk, az ilyen rajzok nemhogy megjelenhetnek Európában nyilvánosan, hanem a hivatalos mainstream kultúra majdhogynem rajong is értük merész tabudöntésükért, a vallási „butaság” kifigurázásáért. A hivatalos Európa liberális értékrendjébe nemhogy belefér a Charlie Hebdo által képviselt magatartás, hanem annak szinte szócsove is.

A liberális szabadság eszme hirdeti: mindent szabad, amíg mások jogait nem korlátozod saját szabadságában. Ez azonban a gyakorlatban nem így érvényesül.

A szabadság és egyenlőség hamissága

A liberális „értékrendre” alapvetően jellemző a nagyfokú gúny és cinizmus. A „szabad véleménynyilvánítás” eszménye természetesen nem mindig a Charlie Hebdohoz hasonló „jakobinus” arcát mutatja. Van, amikor a „szabadság, egyenlőség, testvériség” alapvetés a jó ízlés határain belül marad. Azonban látni kell, hogy Európa mai hivatalos értékrendje nyers materialista alapokon nyugszik. A materializmus pedig nem tud mit kezdeni sem a vallással, sem pedig a transzcendens kérdésekkel. A jelenleg uralkodó Európai értékrend számára ezek megtört „bolondságok”.

A liberális szabadság eszme a gazdaság területén a tőke, a kultúrák területén a kultúrák számára nyit ki minden kaput. Ez a „szabadság” azonban pusztán materiális jellegű, és mint ilyen, korlátozott. Nem veszi ugyanis figyelembe a különféle erőket sajátos természetét. A materialista alapvetés szabadság lényege az erő szabad áramlásának biztosítása. És ennek érdekében egyenlőség jelet tesz minden létező közé, függetlenül azok belső és külső tulajdonságától. A liberális eszme minél inkább érvényre jut, az egyenlő elbírálás elve annál radikálisabb és abszolutista módon jelenik meg a jogrendben.

A francia forradalmon alapuló szabadság és egyenlőség elve azonban eleve hamis. Az embereket ugyanis nem lehet egyenlően megítélni. Amennyiben ugyanis az emberekre és társadalmi csoportokra különféle erőket kérdésekként is tekintünk, azonnal meglátjuk, hogy a számszerű anyag mögött ott a tulajdonság, a létezők és létezők csoportjának lelkisége. Meseszerű hasonlaltal élve: a farkast nem nézhetjük báránynak, és nem is kezelhetjük úgy, mert különben önmagunkat csapjuk be.

Európa és a farkasok

A hivatalos liberális értékrend alapján ma Európában a farkast is kötelezően úgy kell kezelni, mint a bárányt. Azt a hamis látszatot keltve, mintha a bárányhoz is ugyanúgy lehetne viszonyulnunk, mint a farkashoz. Ez az a hamis

mentalitás, ami mára Európa immunitását legyöngítette és az önazonosság felszámolásához vezette.

Egy ember és egy közösség identitása az egészséges megkülönböztetés képességén alapszik; hogy annak tudjuk látni a dolgokat ami. Sőt, amire egykoron az egészséges ember gyermekét a mese tanította: a bárányb?rbe b?jt farkast is fel kell ismerni.

Ma azonban Európa arra a szintre jutott, hogy a farkast már „bárányb?r” nélkül is báránynak nézi – kötelez?en. És ha bárki figyelmeztetné ?t arra, hogy ez nem így van, az rasszista és idegengy?l?l?. Európa identitásának és ezzel együtt immunitásának pusztulása mögött a hamis egyenl?ségeszme mellett a hamis szabadságeszme abszolutizmusa áll.

Ahogy a farkast nem lehet egyenl? módon kezelni a báránnyal, úgy a szabadság is mást és mást jelent a farkasnak és a báránynak. A bárány szabadsága a pásztortól függ; a jó pásztortól. A farkas viszont öntörvény?. Európa hiába kínálja fel a bárányoknak a pásztor nélküli boldog együttélést farkasnak és báránynak a legel?n – valamiféle rousseau-i idill alapján. És hiába küldi gunyorosan „melegebb éghajlatra” a pásztorokat, valamint zavarja el a „rasszista” pásztorkutyákat; a farkas farkastermészet? marad, a bárányok pedig védtelenek.

Európában ma üldözik a „pásztorkutyákat” és a „pásztorokat”. Európában ma tárt karokkal várják a farkasokat. Európában ma azt hitetik el a bárányokkal és pásztorokkal, hogy a farkas is tud f?vön élni. Ebben rejlik Európa igazi válsága.

A farkas számára a szabadság az ? bels? természetének való megfelelés. Az ? szabadsága természetszer?en konfliktusban áll a „pásztorállam” szabadságával. Európa azonban abban a torz szemléletben szenved, hogy el akarja hitetni magával: a szabadság eszménye mindenki számára egyenl?séget jelent. Ez a legnagyobb tévedés.

A határok elmosása

Az emberek különféle természettel bírnak, még a magukat azonos értékrend?eknek vallóak is. A különböz?ekr?l nem is beszélve. A liberális multikulturalizmus azonban elmosza a határokat – védtelenné téve a társadalmat.

A „szabadság, egyenl?ség, testvériség” liberális elve fokozatosan jutott érvényre Európában; napjainkban ott van a család és az intim szférák minden területén. A „szabadság, egyenl?ség, testvériség” hamis elve mára a határokat teljesen elmosta ember és ember között. E folyamat természetesen pozitívnak látszó arculatot kap, hiszen ki ne örülne a társadalmi korlátok és a politikai határok lebontásának, a szabad utazás lehet?ségének, a kultúrák közötti kapcsolatok kiterjesztésének. Fontos azonban látnunk, hogy a kultúrák együttélése nem egyenl? a köztük meglév? határok eltüntetésével.

A kultúrák együttélése egy természetes jelenség, amikor az ember tisztában van azzal, hogy kinek meddig terjed saját felségterülete – ha úgy tetszik, szabadsága. A kultúrák összemosása azonban valami egészen más jelenségnek tekinthet?.

Az egymás személyes szférájába való behatolás egyik pszichológiai jelensége a „közvetlenkedés”. Ez a magatartás egyéni és társadalmi vonatkozásban látszatra szintén pozitívnak t?nhet. Azonban a negatív aspektusok gyorsan felszínre kerülnek. Ahol az intim szféra megsz?nik, minden profánná, nyerssé, anyagivá válik. Az ember ürességérzete n?, és az abból adódó reménytelenséget az egyre er?sebb kábulat igénye tölti fel.

A határok fontossága

Az emberek és kultúrák közti határok tudatos fenntartása nem az egymástól való elzárkózás, hanem – ellentétben az extremitásokkal szívesen példálózó liberális félelmekt?l – a józan belátás és önuralom biztosítéka. Az egymás határainak, személyes „felségterületeinek” tisztelete nem a szabadság ellen van, hanem épp annak biztosítéka. Az ember identitásának alapja, hogy saját határaival tisztában van. És látja mások határait is. Amennyiben az ember megfosztja magát a határok ismeretének képességét?l, önkontrollját, identitását veszíti el. És kiszolgáltatja magát olyan er?knek, amelyek felélik ?t.

Európa önfelélése, kiszolgáltatottsága az európai ember küls? és bels? határainak védtelenségéb?l ered. A védtelenség pedig alapvet?en a hamisan értelmezett „nyitottságból” adódik. A hamisan értelmezett „nyitottság” paradox módon itt nem a kultúrák egymás melletti békés együttélését segíti, hanem azok kiszolgáltatottságát.

A kultúrák versenyeztetése

A liberalizmus gazdasági szemszögből a tiszta szabad áramlásának biztosítása, ahol az erősebb győz – függetlenül attól, hogy fizikálisan nem egyenlő eséllyel indulnak résztvevők. A gazdasági értelemben vett liberalizmus álsága a jogegyenlőséggel való takarózás a merőben egyenlőtlen erőviszonyok közepette. A kulturális értelemben vett liberalizmus álsága szintén a jogegyenlőséggel való takarózás a különféle természetű és életképességű kultúrák között, amelyeket versenyre készítenek. A kultúrák és a társadalom különféle szegmenseinek tudatos kategóriákba – divatosan, kisebbségekbe sorolása – sem szól másról, mint mesterséges ellentétek szítása, azok versenyeztetése a jogegyenlőség kivívásának égisze alatt.

A különféle kultúrák szétbomlasztása – felzárkóztatás címén – szintén ezen gondolathoz köthető. A társadalmi csoportok közötti átjárhatóság biztosítékeként a liberális felfogás az egész társadalom homogenizálására törekszik, a különféle minőségek egy szintre helyezésével. Ez társadalmi feszültséget szül. Ezen homogenizáló szemlélet lényegét, hogy megértsük, a liberális oktatás gyermekszemlélete felé kell fordulnunk.

A felnőttként kezelt gyermek

A liberalizmus alapvetően nem ismeri a gyermek fogalmát. Kis felnőttként kezeli őket, s már a lehető legkorábban „fel kívánja világosítani” az embert az életről. E torzulás kézzelfogható beteg tüneteit kitűnően láthatjuk egyes skandináv országokban, ahol bizonyos helyeken óvodások dönthetnek nemiségükről, illetve a „bizonytalanok” számára „semleges nemű” mosdót tartanak fenn. Azonban nem csak ilyen megmosolyogtató és extrém példáit láthatjuk a liberális értékrendű „felvilágosítás-mániának”, hanem a társadalmi magatartás számára sokkal veszélyesebb tendenciáit is: a jogok ismertetésének elterjedésére helyezését a kötelességek betartatása és a nevelés rovására.

A liberális szabadságeszmény materializmusából adódón nem tér meg semmilyen „mesét”. A mese kérdése számára eleve „hülyeség”, bárgyú hazugság, a gyermeket valósággal szembesíteni nem akaró felesleges áltatás. Ezen magatartás egyik oldalról szintén pozitívnak tűnhet, hiszen az emberek történelemből ismert manipulálása, átmítása „vallási” jelenségnek tekinthető. Természetesen egy önös érdek irányába torzított vallási jelenségnek. Azonban ahogy más területen, a liberális szemlélet itt is kiönti a gyereket a vízzel. Ahogy a vallást a felnőttek világában, úgy a mesét sem igen tűri a gyermekekéiben. Nem véve figyelembe, hogy a valódi mese által hordozott szképek és a szimbolikus látás az ember testi-lelki egészségének elengedhetetlen részei.

A materialista szemlélet a szimbólumok és jelképek nevetségessé tételével, az annyira nagyra tartott gúnnyal az ember lelki fejlődését torzíja. Napjainkra a „meseként” eladott felnőtt rajzfilmek tömkelege mutatja a gyermeki lélek anyagiasítását. A világ szimbolikus látásának kiölése a materialista szemlélet sajátja, amely nemcsak vallásellenességben nyilvánul meg, hanem az egészséges gyermeki szemlélet üldözésében is.

A liberális szemlélet nem veszi figyelembe, hogy a gyermekben mozgó ösztönök a szimbólumok nyelvén kell elsősorban hatni és nem a racionalizmussal. Elsősorban nem jogismeretre kell nevelni egy hétéves gyereket, hanem önismeretre, az erőnk regulálására. A liberális eszme azonban mindig az extremitásból indul ki, s ezen megállapítás mögött rögtön „gyermekek elleni erőszakot” akar látni. Olyan ez a szemlélet, mint amikor valaki nem akar kést adni egy kisgyerek kezébe, s a másik ember ebből arra a következtetésre jut, hogy az illető valószínűleg a kések nagy ellensége. Illetve, visszatérve a pásztoros hasonlathoz, Európához: attól, hogy a pásztor és a kutyái nem engedik a farkast a nyájhoz, nem jelenti, hogy őket a farkasokat ki akarnák irtani.

A liberális szemlélet azonban a „szabadság, egyenlőség és testvériség” elvét abszolutista módon értelmezve csak szélsőségekben tud gondolkodni. Szélsőséges gondolkodásának alapja a materializmus. Számára a világ nem a jó és a rossz kettősségében jelenik meg, hanem a racionális és irracionális ellentétében. Ahogy egy szélsőséges vallásos ember a jó és a rossz ellentmondásával nem tud mit kezdeni, úgy a liberális szemlélet az irracionálizmussal. Ebből adódik a vallásokkal szembeni lesajnáló gúnyolódó magatartása – lásd Charlie Hebdo – éppúgy, mint a gyermekekkel kapcsolatos felvilágosítási, „felnőttesítő” mánia. Az arany mérték, a tradicionális józanság hiánya – a vallási extrémizmushoz hasonlóan – saját maga ellen hívja ki a sorsot és szembesíti önmagával.

A jelképek üldözése, a lélek káoszba taszítása

Ahogy a család, az oktatás, úgy a társadalom vonatkozásában sem tudja a liberális szemlélet kezelni az irracionálitást. A jelképek és a szimbólumok világát nem érti Európa így válik önmaga „gyilkosává”, hiszen a

társadalomban káoszt és zűrzavart idéz el?

A liberális szemlélet nem képes elfogadni, hogy a társadalom azon csoportjaihoz, amelyekben az irracionális, gyermeki oldal az erősebb, nem lehet a kimért racionalitás nyelvén szólni. Különösen akkor nem, ha abban az egyénben az ösztönök világa a romboló, kaotikus agresszió irányába fordult. A liberalizmus ugyanis abból indul ki, ha egy gyermekkel szemben valaki fenyegetést alkalmaz, az egy másik esetben visszaélésre ad okot majd. A liberalizmus ezen félelmei abból adódnak, hogy csak extremitásokban tud gondolkozni. A lélek szféráját ugyanis abszolút anyagelvűen kezeli.

A lelket anyagelvűen kezelő liberális Európa nem érti azokat az irracionális reakciókat, amelyeket önmaga vált ki saját magatartásával a társadalom különféle szegmenseiben. Különösen akkor nem, amikor az „érthetetlen” agresszió a „befogadottak” részéről érkezik irányába. És ennek ellenére továbbra is csak a „hasak feltöltésében” és a jóléti intézkedésében, a „még több liberalizmusban” látja a megoldást. Európa még mindig nem eszmélt fel arra, hogy a „befogadottak” és a kedvezményezettek irányából érkező agresszív irracionális reakciókat saját maga váltja ki a megveszekedett materialista cinizmusa által.

Azt kell látnunk, hogy a liberális eszme nem tud szintén egyenlő állásponton lenni a nem materialista szemlélettel. Legfeljebb eltérő vagy nyíltan kigúnyolja – lásd Charlie Hebdo –, és ezzel máris az „egyenlőséggel” hasonul meg és kirekesztővé válik. A lelkileg stabil ember ezt eltérő, míg az érzelmileg gyenge, ösztönember erre a saját nyelvén válaszol. Különösen, ha egy, a maga szintjén értelmezett vallási háttér is áll mögötte. És ez bizony nem feltétlenül a teli has kérdése. Annál is inkább nem, mert az iszlamista terroristák egy része jólétben él, iskolát végzett családból származik, jó nevű nyugati iskolákban tanult.

Egy a közös bennük: identitásukat veszítették, amire a materialista értékrendű Európa nem tud materialista válaszokat adni. Bármennyire is akarná. A szegénység önmagában nem jelenti azt, hogy az ember kivetkezzen emberi mivoltából. Ez is egy liberális tévhit. Számos igazán szegény tisztességes ember él a világban anélkül, hogy bűnözővé váljon. Minden a lelki alkat és stabilitás kérdése. Az extrémista vallások, szekták bizonyos esetekben a bűnözői életforma vallási szintre emelését is jelenthetik. Amennyiben nincs vallási háttér ehhez – mint Magyarország növekvő társadalmi problémája vonatkozásában –, akkor a bűnözés a törzsi „hordák” szabályai szerint jön létre.

Veszélyességét tekintve lehet vitatkozni az extrém vallási csoportok és a társadalom periferiáján szerveződő szubkultúrák törzsi hordáinak terrorizmusa között, táptalajuk okai azonban hasonlóak: a többségi társadalom immunitásának, önazonosságának lepusztulása.

A materialista és tradicionális emberkép közti különbség

A liberális Európa ma teljesen sakkban tartja a tradicionális értékrendet – vallástól függetlenül. Megvan hozzá az eszköze, hiszen bármikor gúny tárgyává tud tenni minden transzcendens, nem anyagi kérdést. A liberális eszme kultúrája ezért provokatív. Határokat, tabukat dönt az ész és a ráció oltárán, a „butasággal” és „néphülyítéssel” szemben. Mindezt azonban materialista alapon teszi, a káoszból rendet teremteni képes egyetemes princípiumok tagadásával. Például: amikor Krisztus arról beszél, hogy olyanok legyetek, mint a gyermekek, nyilvánvaló, hogy nem a tömegek „infantilizmusára” gondol. A liberális gúny azonban a nyilvánvaló lényegi tanítást tudatosan az emberi gyarlóság szintjére helyezi és azon élcelődik. Számára elfogadhatatlan az, ami kiforgatható. Márpedig minden kiforgatható. Még a liberális eszme is. A legnagyobb különbség a transzcendens alapú egyetemes ember képe és az anyagelvű humanista ember között, az, hogy míg az előbbi kiforgatható, meghamisítható ugyan, az utóbbi önmagát forgatja ki. (Az előbbi a kör középpontjára koncentrál, míg az utóbbi elveszik a kerületben.)

A materialista gúny és cinizmus mindig is jellemző volt a liberális újságírásra és kultúrára, s ki is váltotta az ellenreakciókat. Kezdetben a trón és az egyház részéről, majd azok gyengülésével a társadalom részéről hol faji jellegű antiszemita, hol osztályszemléletű kapitalizmus- és értelmiség-ellenes éllel. Ma, az Európai Unióban azt látjuk, hogy a liberális értékrend egyeduralkodóvá lett. Az erő összekeveredésében azonban nincs semmi tengely, amely a káosz leveséből „kozmoszt”, tehát rendet teremtené.

A kultúrák határainak tiszteletben tartása helyett a kultúrák feloldódása figyelhető meg. Az intim szféra eltűnése egyre inkább kedvez azon magatartás eluralkodásának, amely a másik ember szemfényvesztésén, megrablásán alapszik. Az élőködő mentalitás elszaporodása, illetve ennek hivatalos „doktrína” alapján való támogatása, kapacitálása a társadalmon belül természetesen hívja életre a különféle immunválaszokat. A hivatalos európai kulturális doktrína azonban nem kíván tudomást venni arról, hogy ami ma a szabadság címszó alatt zajlik, az az

erők kontrollálatlan szabadjára engedése. És teszi ezt – öngyilkos módon – Európa úgy, hogy közben a szólásszabadság égisze alatt alázzák az emberi lelket.

Ami ugyanis például a Charlie Hebdo-ban folyt, az az emberi nem megalázása a legmélyebb szinten. Nem, valóban nem társadalmi csoportok, népek, konkrét keresztény és muszlim emberek üldözésére szólított fel ez a lap. Sokkal rosszabbat tett: az „Istenüket” gúnyolta ki. És itt az „Isten” szót idézőjelbe tettem, hogy érzékeltessem, mindenkinek megvan a maga „Istene”. A liberális eszmének is. Bármely absztrakt és elvont formában, de ott van, mint létrendező elvforrás. A liberalizmus végső valósága, mint létrendező elv: az önkényes szabadság, egyenlőség és testvériség. A testvérek azonban itt megölik egymást, hiszen létük alapja nem szeretet, hanem szabadságuk szabad versenye az egyenlőség nevében, amely végül természetszerűen az önmagát felélt jakobinizmusba fordul.

Ez természeti törvény. És ameddig Európa nem ismeri fel, a liberális „Istennek” – idealista önképének – ámokfutása folytatódni fog.

Európa ma egy hamis, önfelölt anyagelvtől „istenképben” hisz és az uralja. Az Európát ért támadás ennek az „Istennek”, a cinikus, „köpködő” álnokságának is szól. Amit kétségkívül saját magának provokált ki. Egy keresztény ember Európában már nem csodálkozik azon, ha az egyház gyarló emberi hibái miatt az Istenüket, világképüket gúnyolják. És egy jóérező muszlim sem fog a „szabad véleménynyilvánítás” nevében az önkényes világnézetétől gúnyt az önkényes kiirtására szólítani, hiszen identitása biztos lábon áll.

Egy identitásában megbomlott, agresszív ember és embercsoport azonban nem tolerálja ezt a magatartást. Azt kell látni, hogy itt egy emberi magatartásról van szó. Ha úgy tetszik, az agresszív gyermek magatartásáról. Ahogy a liberális oktatás nem tud mit kezdeni az Európában egyre elhatalmasodó gyermeki erőszakkal, agresszív, frusztrált gyerekek lelkivilágával, ugyanúgy nem érti az állati ösztönök uralta társadalmi csoportokat sem. Egyrészt a felzárkóztatásukat hirdeti – szintén valamiféle naiv rábeszéléssel –, másrészt a lépten-nyomon megalázza őket.

Megoldás: tradicionális szemléletváltás

Egy biztos: az Európát kívülről és belülről fenyegető, társadalmi renden kívüli törzsi reakciókkal szemben liberális választ nem lehet adni. A „még több liberalizmus” elve ugyanis itt nem segít, sőt olaj a tűzre, hiszen a „gyöngeség” jeleként hatna a célcsoportokra. Ebből a szempontból a kérdés itt nem az, hogy engedünk-e a szólásszabadságból vagy sem, hanem hogy folytatjuk-e a határokat szétmosó hamis szabadság és egyenlőség eszményének ámokfutását, vagy bekövetkezik egy tradicionális szemléletváltás.

Amennyiben Európa felismeri, hogy a különféle emberi minőségek saját természete szerint való kezelése nem önkény, hanem a természeti rend szerint való, az európai identitás meg tud erősödni.

Amíg azonban a farkast kénytelenek vagyunk bárányként kezelni – mert a hivatalos doktrína ezt követeli –, miközben a „pásztorok” önkényétől és a rasszista „pásztorkutyáktól” akarjuk megvédeni magunkat, nincs miről beszélnünk.

A magára hagyott, káoszba süllyedő multikulturális Európában egyre inkább a kultúrák közötti farkastörvények érvényesülnek. Hasonlatos Európa helyzete ahhoz a bárgyú jótét emberhez, aki minden hozzá bekopogó lelket válogatás nélkül beenged, étellel, szállással kínál. Egy idő után azonban kitűrik saját otthonából, mert a befogadott azt látja, hogy a háznak valójában nincs ura, a ház „mindenkié”. A Bőjte Csaba által létrehozott közösség például ezzel szemben épp arra a szemléletbeli különbségre mutat rá, ami egy tradicionális befogadó Európa lehetősége és egy „mindenki gazdátlan” Európája között van. Az egyik egy határozott, stabil értékrenden alapul, minden embert a saját természete szerint kezelve, míg a másik egy spirituális értékrend nélküli „fesztiválszemléleten”.

Ami azonban Bójte Csabánál m?ködik, az a „Legyek ura” világát idéz? gazdátlan Európában nem. Pontosabban, egészen más lesz az eredmény. Az egyiknél a valódi emberség, míg a másiknál az embertelenség kifejl?dése.

A „bölcsek szigetén” hosszú távon lehet élni, a fesztiválok szigetére legfeljebb egy hétre érkezik az ember. Hosszú távon ugyanis a fesztiválok rousseau-i testvéri idillje nem fenntartható. Megjelennek a klikkek, az érdekek, hogy mindenki kialakítsa saját fenségterületét. Ehhez az út ? spirituális értékrend nélkül ? az önkényen át vezet. A liberális Európa válsága ennek a természeti törvénynek a tagadásából, a materialista álidill örökervény?ségét hirdet? hamisságából ered.

Szelei István írása - <http://mandiner.blog.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló